

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΑΡΧΗΓΟΥ Α'ΤΑΞΗΣ Ν.ΔΟΚΙΜΩΝ ΣΝΔ

Γνωρίζω ότι η στιγμή είναι δύσκολη και το κλίμα βαρύ. Ξεκινώντας θέλω να πω πως μπορεί να εκφωνώ εγώ τον λόγο αλλά αντιπροσωπεύει όλη μας την τάξη, την τάξη της Θάλειας...

Αγαπημένη μου συμμαθήτρια Θάλεια,

Η είδηση του θανάτου σου λίγες μέρες πριν το τέλος του εκπαιδευτικού μας ταξιδιού, μας βύθισε όλους σε βαθιά θλίψη και μας έκανε να αναρωτηθούμε τι πραγματικά έχει νόημα.

Έφυγες τόσο πρόωρα και ξαφνικά...

Και τώρα είμαστε όλοι οι συμμαθητές σου εδώ μαζεμένοι για να σου πούμε το τελευταίο αντίο...

Δε θα ξεχάσω ποτέ το πώς δάκρυσα τη στιγμή που ο κυβερνήτης του πλοίου μας μάζεψε και μας ανακοίνωσε ότι έφυγες...

Όπως δε θα ξεχάσω τη σιγή που επικρατούσε στο πλοίο τη μέρα εκείνη. Πραγματικά όλοι ήταν παγωμένοι και κανείς δεν μπορούσε να διανοηθεί ότι συνέβη κάτι τέτοιο...

Δεν θα ξεχάσω επίσης τον τρόπο που προσπαθούσαμε να στηρίξουμε ο ένας τον άλλον μετά από αυτό, ανεξαρτήτως έτους, ανεξαρτήτως δοκίμων ή πληρώματος.

Με το άκουσμα του χαμού σου, το πρώτο πράγμα που μου ήρθε στο μυαλό ήταν ότι από δω και πέρα στις αναφορές θα είμαστε πλέον μείον ένας, θα λείπει το όνομά σου. Η σκέψη αυτή και μόνο με συγκλόνησε γιατί εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα πόσο έντονοι δεσμοί έχουν αναπτυχθεί μεταξύ μας, μεταξύ ανθρώπων που μέχρι πριν ένα χρόνο ήταν άγνωστοι μεταξύ τους.

Αυτό που μπορώ να σε διαβεβαιώσω Θάλεια είναι ότι κανείς μας δεν θα ξεχάσει όλες τις στιγμές που περάσαμε μαζί... Κάποιες ήταν δύσκολες, άλλες εύκολες, άλλες αστείες, μα καμία από αυτές δεν θα ξεχαστεί. Μπορεί να έφυγες, αλλά θα ζεις για πάντα

ανάμεσά μας. Θα είσαι πάντοτε μία από εμάς... Μία Ναυτική
Δόκιμος...

Οι Συμμαθητές σου